

Uničevalci Slovenije

Lado Ambrožič je v *Reporterju* (6. junij) še enkrat na moj račun natresel kup nesmislov, žaljivk in groženj. Ko se je v tej polemiki prvič oglašil, nisem mogel molčati, ker se je prav tako neskončno sprenevedal o partizanskih zločinih svojega očeta, sam pa sem doslej o teh zločinih pisal največ. Na to njegovo zadnjo pisarijo je težko odgovarjati, ker v njej navaja same nesmisle, ovite celo s pentljo grožnje s sodiščem. No, tega komaj čakam.

Seveda ni polemiziral s podatki o zločinih njegovega očeta, ki sem jih navajal. Partizanskih zločinov na Ajdovcu, Brezovi Rebri in v Žužemberku, ki jih je vodil njegov oče, se ni niti dotaknil, ker je tam pač vse obupno jasno. Omenja le Dob in Prekmurje, v obeh primerih pa modruje, da naj bi bil njegov oče tako pri Dobu decembra 1942 kot v Prekmurju maja 1945 nedolžen. Pri Dobu je v celoti odgovoren po poveljniški liniji, saj je poveljeval enoti, ki je tam storila hude zločine. Dejstvo je, da ga je ob koncu vojne komunistično vodstvo poslalo v Prekmurje, da je tam »utrjeval« oblast patentiranih zločincev, katerih sestavni del je bil sam. Po letu 1990 je v Sloveniji izšlo zelo veliko literature s konkretnimi podatki o ljudeh, ki so jih v mestih, trgih in vaseh ugrabili in umorili komunisti s svojimi paravojaškimi bandami. Zakaj pa naj bi bil Ambrožič poslan v Prekmurje, če ne zato, da tam kot instruktor (z »bogati mi« medvojnimi izkušnjami obratovanja z nasprotniki) pomaga lokalnim komunistom pri prevzemu in utrjevanju diktatorske oblasti. Danes se tako rekoč za vsak kraj v Sloveniji ve, kako je bilo to videti: da so ugrabljali, ropali, ubijali in pri tem še ve-

seljačili kot najhujša drhal. Tako se ve tudi za Mursko Soboto in širše za Pomurje.

Ambrožič omenja Rupnika, Krenerja, Rösenerja in Javorovico. O vseh teh pojmih lahko veliko napišemo. Toda bistvo je drugje. Okupacijo in vojno je skupina komunistov izrabila za komunistično revolucijo. To je lahko naredila le z najhujšim nasiljem in lažmi (s propagandno vojno). Akcije, ki so jih izvajali pod krinko boja proti okupatorju, so ves čas zlorabljali za ubijanje Slovencev in za sejanje nepopisnega strahu. Številke o umorjenih Slovincih s strani komunističnih paravojaških band so nepopisno visoke in grozljive. Še tistih nekaj okupatorjev, ki so jih ubili, je v veliki večini »padlo« v »akcijah«, ki so, večinoma preračunljivo, povzročile strahotne povračilne ukrepe okupatorja. Leto 1942 in t. i. italijanska ofenziva nam govorita samo o tem. Kje v Evropi (razen pri Brozu in Kardelju) pa so uporniške organizacije leta 1941, 1942 ali 1943 sploh počele kaj bistvenega proti okupatorju, ki je zasedal njihove dežele? Nikjer, ker nikjer njihove uporniške organizacije niso upoštevale politike komunistične revolucije (v zelo specifičnih razmerah okupacije in vojne). Povsod so branili življenje domačih ljudi in se predvsem organizacijsko krepili, akcije pa izvajali predvsem na propagandnem področju. Prav vse, kar so komunisti s svojimi paravojskami počeli v Sloveniji (in Jugoslaviji) od leta 1941 naprej, je služilo samo eni politiki, to je uničenju tradicionalnih političnih in družbenih sil, da bi potem zasedli njihovo mesto, to je oblast.

Nedavno smo dobili prevod odlične knjige angleškega publicista Petra Battyja *Titova velika prevara*, v kateri je vsa ta lažniva politika Brozovih in Kardeljevih komunistov dobro opisana. Branje te knjige je pravzaprav šokantno tudi za tiste, ki že dolgo vemo, da je bila komunistična družčina v Jugoslaviji poosebljena zločinska združba, ki je goljufala prav vse okoli sebe. Ta knjiga, ki se od prve do zadnje strani bere kot najhujši triler in v kateri seveda ni nič izmišljeno, prav vsakemu pove vse, kar je o tej zločinski družčini potrebno povedati.

Nekoliko bolj jo tu omenjam tudi ob Ambrožičevi omembi pojmov, kot so Rupnik, Krener, Rösener in Javorovica. V Battyjevi knjigi je tak pojem

Draža Mihailović. Šele ko preberemo to knjigo, vidimo, kdo je bil npr. Mihailović in kdo Josip Broz Tito. Prvi je bil velika žrtev prevar, politikantskih interesov in nasilja, drugi pa prevarant in nasilnik brez primere. Batty nam v knjigi ves čas podaja tudi kontekst medvojnega dogajanja v Jugoslaviji. Tudi o Ambrožičevih rupnikih, krenerjih, rösenerjih in javorovicah lahko govorimo le, ko poznamo ves kontekst dogajanja med drugo svetovno vojno na Slovenskem. Ta kontekst pa nam predoči le eno: nepopisno nasilje komunističnih partizanov, ki je služilo komunistom za prevzem oblasti. Šele ob tem nasilju oziroma v (samo)obrambi pred njim so nastali rupniki, krenerji, rösenerji, javorovice in številni drugi.

Dobro, pisarije Lada Ambrožiča objavljajo, ker se pač dobro berejo. Toda zame je osupljivo nekaj drugega (včasih že kar problem), to je neizmerno velika količina literature, ki je bila napisana o komunistično-partizanskih zločinih. Te literature je danes že nepredstavljivo veliko. Ob njeni vsebini so lahko vsi tisti, ki imajo kaj s komunističnimi in partizanskimi zločinci skupnega, tiho. Če pa niso, pač pisarijo takšne nesmisle in žaljivke, kot jih piše Lado Ambrožič.

Nedavno je »borčevska« organizacija podelila žužemberškemu županu Škufci »najvišje priznanje«. Le zakaj? Namesto da bi Lado Ambrožič in podobni svoje dostojanstvo ohranjali v pietetnem molku, rogovili in izrabljajo moč povsod, kjer lahko. Kakšna občina celo še po demokratizaciji Slovenije, kot na primer žužemberška, omogoči tako absurdno dejanje, kot je postavitve spomenika sredi Žužemberka partizanu Ladu Ambrožiču, potem ko je ta leta 1942 s svojo komunistično paravojsko začel nepopisno pustošenje po tem kraju. Vlada pa z donacijami omogoči »borčevski« družčini, da lahko v Kočevskem rogu 26 let po demokratizaciji postavlja spomenike najhujšim zločincem v naši zgodovini, Mačku, Rozmanu in podobnim.

Lado Ambrožič je zapisal tudi, da so zame »vsi, ki so na 'oni' strani, zločinci«. Pač še eno njegovo podtikanje. Olikan človek se mora že po naravi izogibati takšnim besedam, kot so »vsi«, saj jih moramo zaradi njihovega pomena uporabljati le zelo skrbno.

Najprej so od leta 1941 z lažmi žalili ljudi, ki so jih ubili, da bi bilo njihovo dejanje videti legitimno. Danes uporabljajo podobno metodo glede tistih, ki raziskujemo in obelodanjamo njihove zločine oziroma zločine njihovih očetov in dedov.

Še to (glede na to, da rubrika *Pisma bralcev* ne omogoča obširnejših besedil): kdor bi želel vedeti kaj več o zločinih Lada Ambrožiča, naj odpre spletno stran www2.scnr.si in tam poišče članke o tem (v rubriki *Ključne besede* naj vtikajo *Ambrožič*). Veliko jih je.

Ambrožič je s svojo paravojaško skupino, ki seveda niti to ni bila, ampak indoktrinirana morilska drhal, začel uničevati Žužemberk in prebivalce širšega območja že leta 1942. Njegovi sosterilci so uničevanje Žužemberka nadaljevali leta 1943. Leta 1944 so ga uničili v bistvu. V vsemorilski sli so nato leta 1945 nadenj v valovih pošiljali »zavezniška« letala, ki so ga neusmiljeno uničevala z raketskimi izstrelki. Ta bomba uničevanja so bila pika na i partizanskim zločinom na območju Suhe krajine. Seveda so sledila tudi maščevanja prizadetih ljudi za vso to nedoumljivo uničevanje dežele in ljudi. Partizani so deželo izropali, preživele ljudi pa dodatno uničili s smrtnim strahom. Potem so si po vojni tam postavljali brezumne spomenike in plesali na kraju zločina.

Ladodij sprev so uprizorili pred leti, ko so enemu od začetrnikov, a bistvenemu, sredi Žužemberka, pred vhodom v občinsko stavbo, zločincu Ambrožiču, postavili velik spomenik. To so naredili v posmeh vsem ubitim, civilistom, vojakom, partizanom, vaškim strazarjem, domobrancem itd. In en Škufca, ki verjetno ne ve nič, tam, ob tem spomeniku sramo-tem oblačil in vedri ter soli pamet Suhokrajčanom. Kompanjon Lado pa vije roke nad menoj, grozi in nekaj govori o dostojanstvu. Takšni so bili in takšni so. Pokvarjeni in človeško revni do konca.

O tem, da so Ambrožič in njegovi morilski kolegi leta 1942 na Brezovi Rebri množično ubijali ljudi, da so leta 1945 v Prekmurju z gorami nasilja, s katerim so utrjevali svojo zločinsko oblast, za desetletja uničili deželo, pa bo treba še kaj napisati.

Ivo Žajdela, Ljubljana